

9. เจ็ดประโยคจากบนกางเขน

ยอห์น 19:16-30

พระกิตติคุณตามที่ยอห์นบันทึกไว้

เส้นทางแห่งความเจ็บปวด เส้นทางแห่งกางเขน

¹⁶แล้วปีลาตก็มอบพระองค์ให้เขาไปตรึงที่กางเขน พวกทหารจึงพาพระเยซูไป ¹⁷และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ที่เรียกว่า กะโหลกศิระษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ¹⁸ที่นั่นพวกเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนพร้อมกับชายอีกสองคนคนละข้าง โดยมีพระเยซูทรงอยู่กลาง ¹⁹ปีลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนอ่านว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว” ²⁰พวกยิวจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ภาษาละติน และภาษากรีก ²¹พวกหัวหน้าปุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า “เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” ’ ” ²²ปีลาตตอบว่า “อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” (ยน. 19:16-22)

ทันทีที่ปีลาตประกาศคำพิพากษาพระเยซู ทหารโรมันก็นำตัวพระองค์ไป

บางที่พวกเขาอาจเอาตัวพระเยซูกลับเข้าไปในค่ายทหารโรมัน

และคงได้มอบหมายให้กองทหารสैनายไปตรึงพระองค์

จากนั้นก็เอาคานไม้กางเขนมามัดที่ป่าทั้งสองข้างของพระองค์ ตามที่มัทธิวบันทึกไว้ว่า

“พวกเขานำพระองค์ออกไปตรึงที่กางเขน” (มธ. 27:31)

นี่เป็นเรื่องแปลกที่คนๆหนึ่งจะถูกนำตัวไปยังสถานที่ตรึงกางเขนแต่โดยดี

เพราะปกติแล้วนักโทษมักจะต่อสู้ขัดขืนรุนแรงขณะถูกบังคับให้ไปยังสถานที่ตรึงกางเขนนั้น

แต่พระเยซูไม่ได้เป็นแบบนั้น นี่เป็นอีกครั้งที่พระองค์ทำให้พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นจริงที่ว่า

“ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ...เหมือนลูกแกะที่ถูกลำไปฆ่า

และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยเช่นนั้น” (อิสย. 53:7)

พระองค์ไม่ต่อสู้ขัดขืน แต่กลับเต็มใจเดินตามไปโดยดี

โดยทั่วไปแล้ว

คนที่จะถูกตรึงกางเขนมักถูกแห่แหนไปตามเส้นทางอันยาวไกลที่สุดสู่สถานที่แห่งหนึ่งนอกกำแพงเมือง

ที่ซึ่งคนส่วนใหญ่ที่เดินเข้าออกประตูเมืองจะมองเห็นได้ บรรพบุรุษคริสตจักรยุคแรกๆรู้สึกที่ว่า

การที่อิสอัคแบกพืนที่อับราฮามพ่อของเขาจะเอาเขาไปเผาบูชาบนนั้นไป (ปฐมก. 22:6)

ถือเป็นสัญลักษณ์ถึงการแบกกางเขนของพระเยซู

นักโทษแต่ละคนที่ถูกตรึงกางเขนจะมีกองทหารสี่นายรักษาการณ์อยู่ด้านละคน

ส่วนหัวหน้าทหารโรมันจะเดินนำหน้าขบวนแห่ถือป้ายระบุเหตุผลการถูกตรึงกางเขน

การดำเนินคดีเช่นนี้จะสร้างความหวาดกลัวแก่ผู้คนที่ได้อ่านป้ายนั้น

เพื่อให้ทุกคนคิดทบทวนให้ดีกว่าก่อนจะตัดสินใจลงมือก่ออาชญากรรมทำนองเดียวกัน

มีเหตุผลสี่ประการที่ชาวโรมันใช้การตรึงกางเขนเป็นวิธีลงโทษแบบหนึ่ง 1) มันเป็นการตายที่ทรมานมาก

2) ขั้นตอนการตรึงกางเขนจะเป็นไปแบบช้าๆ 3) คนทั่วไปมองเห็นได้ และ 4)

เป็นสิ่งที่น่าอัปยศและใช้ยับยั้งอาชญากรรมและการกบฏได้ชัดเจน

ปีลาตสั่งให้เขียนป้ายคำว่า *เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว* ในภาษาอาราเมค ละติน และกรีก

พวกผู้นำชาวยิวพากันโกรธเคืองเรื่องนี้ และพยายามเปลี่ยนป้ายใหม่เป็นว่า พระเยซูเคยพูดไว้ว่า

พระองค์เป็นกษัตริย์ของชาวยิว ปีลาตจึงตอบพวกเขาว่า **อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป** (ยน. 19: 22)

ราวกับพระเจ้ากำลังพูดความจริงผ่านปีลาต และไม่อนุญาตให้เปลี่ยนแปลงป้ายนั้น

แล้วมีป้ายเล็กๆระบุความผิดของนักโทษตอกอยู่บนกางเขนเหนือศีรษะ แต่พระเยซูไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

ปีลาตเองยังประกาศว่า เขาไม่พบความผิดใดๆในพระคริสต์

จึงแขวนป้ายสลักข้อความนี้ไว้บนไม้กางเขนของพระเยซูแทน เหมือนเป็นตลกร้ายเพื่อเยาะเย้ยชาวยิว

เราไม่รู้ถึงแรงจูงใจของปีลาตที่ให้เก็บป้ายนั้นไว้ตามที่เขียนไป แต่ความเป็นพระ-

เจ้าของพระเยซูได้ถูกประกาศก้องออกไปจากบนกางเขนนั่น

ลานกะโหลก

**³³เมื่อมาถึงที่หนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า ลานกะโหลก ³⁴เขาทั้งหลายเอาเหล่าอู่นผสมกับ
ของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมแล้วก็ไม่เสวย (มธ.27:33-34)**

สถานที่ตรึงกางเขนก็สำคัญเช่นกัน เป็นไปได้ว่า สถานที่นี้น่าจะอยู่นอกประตูเมือง

และใกล้ถนนที่มีผู้คนพลุกพล่านผ่านไปมา

พระเยซูคงจะได้ยินถ้อยคำดูหมิ่นเหยียดหยามของคนเหล่านั้น ถ้าคุณไปเยรูซาเล็มวันนี้

คุณจะพบสถานที่มากกว่าหนึ่งแห่งซึ่งระบุว่า เป็น “กลโกธา” หรือ “คาลวารี” (หมายถึง ลานกะโหลก)

เช่น เดอะ คาทอลิก เซิร์ช ออฟ เซฟัลเคอร์ และสุสานอีแวนเจลิคัล การ์เดน ทูม หรือออร์ตันส์ คาลวารี

ทั้งสองแห่งต่างมีหลักฐานตลอดจนคำอธิบายว่า ทำไมจึงตั้งชื่อสถานที่แบบนั้น เหตุผลหนึ่ง คือ

มีตำนานเล่าต่อกันมาว่า กะโหลกของอาดัมฝังอยู่ที่นั่น เหตุผลที่สองที่ว่า น่าจะเป็นที่กอร์ดอนส์

คาลวารี่ ก็เพราะรูปทรงของทำเลที่ตั้งดูคล้ายกะโหลกศีรษะ เหตุผลที่สามสำหรับชื่อกล-โกธา ก็เพราะมันเป็นสถานที่ที่เคลื่อนไปด้วยกะโหลกศีรษะของนักโทษซึ่งถูกตรึงกางเขน คำอธิบายที่สามนี้ไม่น่าเป็นไปได้

เพราะกฎหมายยิวคงจะไม่อนุญาตให้ทั้งศพไว้ให้เน่าเปื่อยในที่โล่งแจ้งเช่นนั้น

ปกติวิธีตรึงกางเขนของชาวโรมันมักกินเวลาหลายวัน

และพวกเขาจะปล่อยให้ร่างเปื่อยเน่าไปบนกางเขนเพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจผู้อื่น

แต่พระคัมภีร์ก็เรียกร้องให้ปลดศพเหล่านั้นลงจากต้นไม้เมื่อตะวันตกดิน (ฉธบ. 21:22-23)

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามถึงตั้งชื่อสถานที่แห่งนั้นให้น่ากลัวเช่นนั้น มันก็เป็นทีที่อ้างว่าหดหู่อยู่ดี

กล่าวคือ มันเป็นสถานที่แห่งการถูกปฏิเสธนอกชุมชนซึ่งสงวนไว้สำหรับการลงโทษ

เป็นที่ที่ราชาแห่งฟ้าสวรรค์ได้สละพระองค์เองเพื่อเรา (ฮบ. 12:12-13) นำสังเกตว่า

บุโรहितผู้ได้รับการเจิมแห่งอิสราเอลต้องเผาเครื่องบูชาบาปของชนอิสราเอลให้หมดเกลี้ยง คือ

เครื่องเผาบูชานอกค่ายนี้เอง (ลนต. 4:21) นี่เป็นอีกจุดหนึ่งซึ่งเราเห็นถึงการทำนายล่วงหน้าที่ว่า

พระคริสต์จะมาตายไถ่บาปแทนเราที่นอกประตูเมืองนั้น

ก่อนพวกเขาจะตอกตะปูแหลมหนักนี้ไว้ที่ข้อมือและเท้าของพระองค์ พวกเขาได้ยื่นบางอย่างให้พระองค์ดื่ม

มัทธิว 27:33-34 บอกเราว่า พระเยซูได้รับเหล้าองุ่นเปรี้ยว (น้ำส้มสายชู) ผสมกับน้ำขม

นี่เป็นคำที่ใช้หมายถึงของ “ขมๆ” มาระโกบอกเราว่า น้ำขมๆนั้น คือ มดยอบ (มก.15:23)

เป็นสารเสพติดอ่อนๆ เมื่อพระเยซูได้ชิม พระองค์บ้วนออกทันที

คุณคิดว่าทำไมพระองค์ถึงบ้วนมันออกมา?

หลายร้อยปีก่อนหน้า ผู้พยากรณ์ได้เขียนเรื่องผู้รับใช้พระเจ้าผู้ทนทุกข์เจ็บปวด

ผู้ซึ่งจะทำให้ทุกอย่างสำเร็จเพื่อนำมนุษย์กลับมาคืนดีกับพระเจ้าอีกครั้ง บางคนเชื่อว่า

กษัตริย์ดาวิดเป็นผู้เขียนสดุดีบทที่ 69 ผู้เขียนได้พยากรณ์ว่า พระเมสสิยาห์จะได้รับเหล้าองุ่นเปรี้ยว

(น้ำส้มสายชู) ผสมกับขม

¹⁹พระองค์ทรงทราบการที่**เขาเยาะเย้ยข้าพระองค์ ทั้งความ**อับอายและความขายหน้า**ของข้า-**

พระองค์ทรงรู้จักคู่อริทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ²⁰การเยาะเย้ยทำให้ใจข้าพระองค์แตกสลาย พระองค์จึงล้ม

ป่วย ข้าพระองค์มองหาความเห็นใจ แต่ก็ไม่มี หาผู้ปลอบโยน แต่ก็ไม่มี ²¹**พวกเขาให้ของขมเป็น**

อาหารของข้าพระองค์ ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก่กระหาย (สดด. 69:19-21)

จุดประสงค์ที่พระคริสต์มายังโลกนี้ก็เพื่อตายบนไม้กางเขนแทนมนุษย์ผู้บาปหนา

พระองค์ไม่ต้องการให้สิ่งใดมาปิดกั้นทุกความรู้สึกของพระองค์ในช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งนี้

พระคริสต์มาเพื่อลืมนรสความตาย นั่นคือ การถูกลงโทษแทนมนุษย์ทุกคนอย่างสาสม (ฮบ. 2:9)

เมื่อพระเยซูไม่ยอมรับมดยอบ ซึ่งเป็นสารเสพติดอ่อนๆ (มก.15:23)

พวกเขาถึงวางพระองค์ลงบนคานางางเขน แล้วเอาตะปูแหลมหนักนี้ติดอกมือและเท้าของพระองค์

จิตรกรเอกหลายคนคิดว่า พระเยซูถูกตะปูตรึงที่ฝ่ามือ แต่เดี๋ยวนี้ จากเรื่องราวประวัติศาสตร์ของโรม

เราจึงรู้ว่าตะปูเหล่านั้นถูกตอกตรึงผ่านกระดูกสองชิ้นเล็กๆที่ข้อมือ

(กระดูกเรเดียลและอัลนาซึ่งเป็นกระดูกปลายแขนท่อนนอกและกระดูกปลายแขนด้านใน)

จากนั้นก็ยกคานางางเขนที่ตรึงพระเยซูไว้ขึ้น และเจาะเข้าไปกลางไม้กางเขนที่ตั้งอยู่

แล้วบรรดาทหารโรมันก็จะจับเท้าทั้งสองขีดเข้าหากัน

งอขาเล็กน้อยก่อนจะตอกตะปูแหลมตัวหนึ่งทะลุส่วนที่ปกติเรียกว่า เอ็นร้อยหวาย

มีหลักฐานบางอย่างบ่งชี้ว่า ในบางกรณีก็ใช้ตะปูสี่ตัวตอกเข้าที่เท้าทั้งสองแยกกันตอนตั้งเสาศีรษะขึ้น

จากนั้นก็วางไม้ขึ้นหนึ่งไว้ใต้เท้า เพื่อให้เหยื่อเอาเท้ายันลงมาได้อย่างเจ็บปวด

และสุดท้ายใจเอาอากาศเข้าปอด ขณะที่น้ำหนักตัวถูกแขวนอยู่กับตะปูเหล่านั้น

ความเจ็บปวดก็คงสุดจะเหลือทน

เพราะข้อมือจะกดทับเส้นประสาทมีเดียซึ่งเป็นเส้นประสาทกลางที่วิ่งลงมาตามแขนและปลายแขน

การปล่อยให้นักโทษหายใจด้วยวิธีนี้จะยืดเวลาตายไปอย่างช้าๆ

คราวนี้ เราลองมาพิจารณาเรื่องเวลาตายของพระองค์กัน

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่การตายของพระเยซูเกิดขึ้นช่วงเทศกาลปัสกา มันเป็นความคิดที่ละเอียดใจมากกว่า

ในเวลาเดียวกับที่พระเยซูกำลังเผชิญความตายอยู่นั้น ในวิหารซึ่งอยู่ห่างออกไปแค่ไม่ถึงกิโล

มีลูกแกะปัสกามากมายทั่วเยรูซาเล็มกำลังถูกเชือดให้ชาวอิสราเอลได้รับประทานในพิธีปัสกาเย็นวันนั้น

โจซีฟัส นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า มีลูกแกะกว่า 256,000

ตัวถูกนำไปถวายบูชาในพิธีฉลองปัสกาในปี ค.ศ 66 การจะเตรียมลูกแกะมากมายขนาดนั้นได้

ปุโรหิตทุกคนก็คงจะง่วนอยู่กับงานของตนขณะที่พระเมษโปดก (ลูกแกะ)

ของพระเจ้าถูกตรึงที่กางเขนเพื่อปัสกาที่แท้จริง

ในคืนนั้นลูกแกะมากมายถูกย่างรับประทานจนหมดทั้งตัวตามบ้านเรือน (อพย. 12:8-10)

เราเองก็ต้องรับเอาพระเมษโปดกของพระเจ้าเข้ามาในชีวิตเช่นกัน (ยน. 1:12)

และเข้าร่วมฝ่ายวิญญาณกับชีวิตพระเมษโปดกของพระเจ้าด้วย (ยน. 6:53)

กษัตริย์ดาวิดยังเป็นผู้พยากรณ์ด้วย

พระองค์ได้บรรยายถึงเสี้ยวเวลาที่เหล่านี้ไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้าขณะเขียนสดุดีบทที่ 22 บางคนเชื่อว่า

พระคริสต์พูดถึงหนังสือสดุดีที่ทั้งเล่มขณะถูกตรึงอยู่บนกางเขน เรารู้ว่า พระองค์ทรงจำบางส่วนได้ และนี่คือข้อความที่ตัดตอนมาจากสดุดีบทที่ 22 :

¹พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย? เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยต่อการช่วยกู้ข้าพระองค์และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์? ⁶ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่มนุษย์คนก็เยาะเย้ย **ประชาชาติหมิ่น** ⁷**ทุกคนที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน เขาบ่นปากและสันตริษะกล่าวว่า** ⁸“เขามอบตัวไว้กับพระยาห์เวห์ ให้พระองค์ช่วยเขาให้พ้นภัยสิ ให้พระองค์ช่วยกู้เขา เพราะพระองค์พอพระทัยเขา” ¹²โคผู้มากมายล้อมข้าพระองค์ไว้ โคบีบบินแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ ¹³พวกศัตรูอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดังสิงห์ขณะกัดฉีกและคำรามร้อง ¹⁴ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ **กระดุกทั้งสี่ของข้าพระองค์เคลื่อนหลุดจากที่** ใจของข้าพระองค์ก็เหมือนขี้ผึ้งละลายภายในอก ¹⁵**กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร** ¹⁶พวกสุนัขล้อมข้าพระองค์ไว้ **คนทำชั่วกลุ่มหนึ่งโอบล้อมข้าพระองค์ พวกเขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์** ¹⁷ข้าพระองค์นับกระดุกของข้าพระองค์ได้ทุกชิ้น พวกเขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ ¹⁸พวกเขาเอาของข้าพระองค์มาแบ่งกันส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับฉลากกัน (สดด. 22:1, 6-8, 12-18).

คำพยากรณ์ในหนังสือสดุดีของกษัตริย์ดาวิดนี้พูดถึงการตรึงกางเขนของพระคริสต์ในด้านใดบ้าง? คุณเห็นอะไรที่คล้ายคลึงกัน?

เป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ถูกตรึงกางเขนเหล่านั้นจะถูกจับแก้ผ้าล่อนจ้อน เพื่อให้อับอายยิ่งขึ้น แต่ก็เป็นไปได้ว่าด้วยสติสัมปชัญญะของคนยิวจึงยอมให้เหลือผ้าเตี่ยวไว้ชิ้นหนึ่งบนร่างกายของพระเยซู

²³เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว พวกเขาก็เอาเสื้อของพระองค์มาแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้ทหารคนละส่วน เว้นแต่เสื้อใน เสื้อในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอด ²⁴เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงปรึกษากันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับฉลากกัน จะได้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ” ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งกันและเสื้อของข้าพระองค์เขาจับฉลากกัน” พวกทหารทำกันอย่างนี้ ²⁵คนที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้นมีมารดาภรรยาของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัสและมารีย์ชาวมักดาลา ²⁶เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้พระองค์ จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนบุตรของท่าน” ²⁷แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “นี่คือมารดาของท่าน” แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้น ²⁸หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว และ

เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ พระองค์จึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”²⁹ ที่นั่นมีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบ ชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และก้มพระเศียรลงสู่พระชนม์ (ยน. 19:23-30)

นายทหารทั้งสี่ที่นำตัวพระเยซูไปยังกลโกธาได้รับอนุญาตให้เก็บเสื้อผ้าและรองเท้าแตะของเหล่านักโทษไว้ได้ แต่พวกเขากลับทอดลูกเต๋าจับฉลากกันแย่งเสื้อชั้นในซึ่งเป็นผ้าทอผืนเดียวแบบไร้ตะเข็บของพระเยซูกัน (ยน. 19:23) เพราะถ้าจะฉีกเสื้อชั้นในตัวนั้นแบ่งกันย่อมทำให้เสียเปล่า พวกเขาจึงจับฉลากกัน การจับฉลากแย่งเสื้อที่ไร้รอยต่อของพระคริสต์นี้ไปครองเป็นไปตามที่ษัตริย์ดาวิดพยากรณ์ไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อน (สดด. 22:18)

ยอห์นจึงชี้ชวนให้เราหันมาสนใจเสื้อชั้นในไร้ตะเข็บซึ่งพวกทหารพากันจับฉลากแย่งกันนี้ บางทีเรื่องนี้อาจทำให้ยอห์นคิดถึงเครื่องแต่งกายของปุโรหิตหลวง ซึ่งไร้รอยต่อเช่นกันก็เป็นได้ โจซีฟัส นักประวัติศาสตร์สมัยนั้นได้เขียนเรื่องเครื่องแต่งกายของปุโรหิตหลวงไว้ดังนี้: “เสื้อคลุมนี้มิได้ทำจากผ้าสองชิ้น ทั้งไม่มีการเอาผ้ามาเย็บต่อกันที่บ่าและด้านข้าง แต่เป็นเสื้อคลุมยาวทอเป็นผืนเดียวโดยเปิดช่องคอเสื้อไว้เท่านั้น” พระคริสต์ ปุโรหิตหลวงของเราได้สวมชุดชั้นในแบบนี้ไปยังสถานที่ไถ่บาป

เจ็ดประโยคของพระคริสต์บนไม้กางเขน

ตอนนี้เราจะมาใคร่ครวญเจ็ดประโยคสุดท้ายที่พระคริสต์พูดบนไม้กางเขนกัน พระเยซูถูกตรึงพร้อมกับโจรอีกสองคน ซึ่งอยู่คนละข้างของพระองค์ พระองค์อยู่ตรงกลางราวกับว่าพระองค์ชั่วร้ายที่สุด ปกติแล้วกางเขนที่อยู่ตรงกลางมักเป็นที่ของผู้ร้ายหัวโจก นี่เป็นอีกจุดหนึ่งที่คำพยากรณ์ซึ่งเขียนไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้าได้เป็นจริงแล้ว

เพราะฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งแก่เขาเช่นเดียวกับคนใหญ่โต
และเขาจะแบ่งของริบกับพวกผู้ยิ่งใหญ่ เพราะเขาเทตัวของเขาถึงความมรณะ
และถูกรับเข้ากับพวกคนทรยศ เขาเองแบกบาปของคนจำนวนมาก
และเขาอ่อนวอนเพื่อพวกคนทรยศ (อสย. 53:12)

ดังที่คำพยากรณ์ข้างต้นกล่าวไว้ พระเยซูถูกแขวนอยู่ที่นั่นอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส พลางอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่รำล่อมและเฝ้าดูอยู่

ประโยคที่หนึ่ง: “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” (ลก. 23:34)

ความเมตตาจากพระเจ้าที่พระองค์มีต่อเราจากถ้อยคำอธิษฐานเหล่านั้นช่างงดงามยิ่งนัก!

ถ้าคุณเคยสงสัยในความรัก ความเห็นอกเห็นใจของพระเจ้า คุณควรท่องจำถ้อยคำเหล่านั้นไว้

พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้แบกบาปของเราไว้บนกายของพระองค์และขจัดมันทิ้งไปจนหมดสิ้น

“ทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา”¹⁴ พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีคำสั่งต่างๆ

ซึ่งต่อสู้อะไรและขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน” (คส. 2:13ข-14)

พระเยซูต้องต่อสู้เพื่อทุกลมหายใจของพระองค์โดยย่นตัวเองขึ้นบนตะปูแหลมที่ตอกอยู่ในเท้า

เพื่อจะไปเหยียบแผ่นไม้เล็กๆนั้น ขณะที่พระองค์ดันตัวขึ้น

บาดแผลที่เปิดอ้าอยู่บนแผ่นหลังก็ครูดเข้ากับแท่งไม้ที่ตั้งอยู่ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน

เราก็มองเห็นได้ถึงการลงโทษอันเจ็บปวดแสนสาหัส ทั้งแผ่นหลังและแทบทั้งตัวของพระองค์มีแต่เลือดอาบ

เลือดหยดลงมาจากหน้าผากที่สวมมงกุฎหนามอยู่ เลือดหยดลงมาจากมือและเท้าของพระองค์

และไม่ช้าก็มีเลือดกระเซ็นออกมาจากแผลที่เปิดอ้าตรงสี่ข้างขณะทรมานเอาหอกแทงพระองค์ (ยน. 19:34)

ไม่นานนักพวกปากหอยปากปูทั้งหลายก็พากันมารายล้อม เปล่งเสียงก่นด่าเย้ยหยันพระองค์:

³⁹คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมา พุดหมิ่นประมาทพระองค์ สิ้นศรัทธาเยาะเย้ย ⁴⁰ว่า “เจ้าเป็นคนที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นภายในสามวันนี่นา จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” ⁴¹พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า ⁴²“เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื่อบ้าง” ⁴³เขาวางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยตัวเขาก็ขอให้ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า (มธ. 27:39-43)

นี่เป็นอีกอย่างที่พระเจ้าบอกไว้ล่วงหน้าผ่านกษัตริย์ดาวิดผู้เผยพระวจนะ กล่าวคือ

มีทายาทคนหนึ่งในพงศ์พันธุ์ของดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์ แต่เขาจะถูกมนุษย์ดูหมิ่นเหยียดหยาม

คำพยากรณ์เหล่านี้ถูกเขียนไว้เพื่อเป็นพยานถึงความแม่นยำของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

ซึ่งได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าหลายร้อยปีก่อนที่เหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อมันเกิดขึ้น

เราจะตระหนักได้ถึงความจริงของพระคัมภีร์ และเชื่อในพระเจ้าและพระเยซู พระเมสสิยาห์ของพระองค์

นี่คือคำพยากรณ์ของกษัตริย์ดาวิดที่เกี่ยวข้องกับบรรดาผู้หมิ่นประมาทพระคริสต์ขณะพระองค์ทนทุกข์อยู่นั้น:

⁷ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน เขาบ่นปากและสิ้นศรัทธาใส่ข้าพระองค์กล่าวว่า ⁸เขามอบตัวไว้กับพระเจ้า

ให้พระองค์ทรงช่วยเขาสิ ให้พระองค์ช่วยเขา เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา ¹²เหล่าโคผู้ล้อมข้า-

พระองค์โคผู้แข็งแรงแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ไว้¹³ มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ตั้งสิงห์ขณะกัด
ฉีกและคำรามร้อง¹⁶ พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์เขา
แทงมือแทงเท้าข้าพระองค์ (สดด. 22:7-8; 12-13; 16)

ประโยคที่สอง: “เราบอกความจริงกับท่านว่า วันนี้ท่านจะได้อยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”

โจรหนึ่งในสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระองค์ได้ผสมโรงดูหมิ่นพระองค์ ส่วนอีกคนกลับใจใหม่:

³⁹ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหมิ่นประมาทพระองค์ว่า “เจ้าเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? จงช่วยตัวเอง
กับเราทั้งสองให้รอดเถิด”⁴⁰ แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ? เพราะเจ้าก็ถูก
ลงโทษเหมือนกัน”⁴¹ และเราทั้งสองก็สมควรกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับผลสมกับการกระทำ แต่ท่าน
ผู้นี้ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย”⁴² แล้วคนนั้นจึงทูลว่า “พระเยซู ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์”⁴³ พระเยซูทรงตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า
วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลก. 23:39-43).

ชีวิตขององค์พระเยซูเจ้าเป็นเหตุให้มนุษย์แตกแยก: “ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา

และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจาย” (มธ. 12:30) เราแต่ละคนก็เหมือนโจรหนึ่งในสองนั้น

เมื่อถึงเวลาต้องตาย เราทุกคนต่างต้องเลือกว่า เราอยากจะเป็นเหมือนคนไหน

บางคนจะมองไม่เห็นคุณค่าความตายของพระคริสต์ และตายไปพร้อมกับบาปของตน

ส่วนคนอื่นๆ จะมองเห็นงานการไถ่ของพระคริสต์ในวันนั้นและยอมรับว่า พระองค์ทนทุกข์เพื่อพวกเขา

เราหนีกางเขนไม่พ้น เราทุกคนต้องเลือกว่า จะดำเนินในความบาปต่อไป

หรือเชื่อและวางใจในงานของพระคริสต์ที่ตายแทนเราและเพื่อเรา พระเยซูบอกโจรผู้กลับใจใหม่ว่า

เขาจะได้อยู่กับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษมในวันนั้น

หลายคนไม่อาจเข้าใจถึงพระคุณเช่นนี้ที่พระองค์มีต่อโจรผู้สำนึกผิดได้

เพราะเขาไม่มีเวลาทำความดีใดๆเลย หรือไม่ได้รับบัพติศมาด้วยซ้ำ แต่พระคริสต์กลับบอกว่า

ความเชื่อที่เขามีในพระเยซูวันนั้นเพียงพอแล้ว ผมขอเตือนคุณว่า

ความรอดนั้นได้ถูกมอบไว้เป็นของขวัญแก่ผู้เชื่อ มิใช่เพราะการดีอันชอบธรรมใดๆที่เราทำเลย (ตต. 3:5,

อพซ. 2:8-9) หากคุณไม่เคยเข้าหาพระเจ้าผู้ทรงพระคุณทั้งสิ้นมาก่อน

ก็ขอให้ร้องเรียกหาพระองค์เสียวันนี้เพื่อรับเอาของขวัญเดียวกันนี้จากพระเจ้า

ประโยคที่สาม: ระหว่างที่พระองค์หายใจรวยรินด้วยความเจ็บปวด

พระเยซูยังคงห่วงใยบรรดาผู้ที่พระองค์รักมากที่สุด

พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **“หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของท่าน”** แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **“นี่คือมารดาของท่าน!”** (ยน. 19:26-27)

เราไม่ได้ยินว่าโยเซฟ สามีของนางมารีย์อยู่ด้วยในตอนที่พระเยซูทำพันธกิจรับใช้พระเจ้า ก็อาจสันนิษฐานได้ว่า เขาคงเสียชีวิตไปแล้วในช่วงใดช่วงหนึ่ง จึงเป็นความรับผิดชอบของพระเยซูที่ต้องดูแลนางมารีย์เพราะเป็นลูกหัวปีของครอบครัว พระองค์ขอให้ยอห์น สาวกที่พระองค์รักเป็นผู้ดูแลแม่ของพระองค์ต่อไป และได้มอบเธอไว้ในความรับผิดชอบของผู้ที่พระองค์คิดว่า สามารถไว้วางใจได้มากที่สุด แม้ในเสี้ยวนาที่ที่ทุกข์ทรมานและต่อสู้สงครามจิตวิญญาณอันรุนแรง พระเยซูก็ยังห่วงใยสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้ากับบรรดาผู้ที่จะอาศัยอาวรณ์ถึงพระองค์อีก ทั้งไม่ลืมรายละเอียดอันสำคัญยิ่งนี้ พระองค์จึงมอบพวกเขาไว้แก่กันและกันเพื่อให้เล้าโลมใจกันในยามที่พระองค์จากไป

ในเรื่องราวที่ยอห์นเขียนนั้นไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ แต่มีทิวทัศน์บันทึกถึงความมืดมนผิดปกติซึ่งปกคลุมลงมาเหนือแผ่นดินโลกอยู่สามชั่วโมง **“แล้วก็เกิดความมืดมัวทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง (มธ. 27:45)** ความมืดมิดนี้มิได้เกิดจากสุริยุปราคา เพราะสุริยุปราคาจะไม่อยู่นานเกินเจ็ดนาทีกี่ครั้ง ในขณะที่ความมืดนี้กินเวลานานถึงสามชั่วโมง อาโมส ผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ไว้ถึงชั่วโมงอันมืดมิดนี้ว่า:

“พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสว่า “ในวันนั้นเราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน ทำให้โลกมืดไปในเวลากลางวันแสดๆ (อาโมส 8:9)

ประโยคที่สี่: ว่าแล้วพระเยซูก็ร้องตะโกนประโยคที่สี่ออกมาขณะอยู่บนกางเขนว่า: **“พระเจ้าของข้า-พระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์?”** (มก. 15:34)

ทำไมพระคริสต์ถึงรู้สึกถูกพระเจ้าทอดทิ้ง?

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า **“พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (1 คร. 5:21)** ณ บนกางเขนนั้น พระเยซูได้แบกบาปของทั้งโลกไว้ที่พระองค์เอง พระองค์ก็กลายเป็นผู้แบกบาปของมวลมนุษยชาติ พระคัมภีร์บอกเราว่า พระเจ้าบริสุทธิ์เกินกว่าจะมองดูความชั่วช้าได้ (ฮบก. 1:13) พระบิดาเบือนหน้าหนีจากพระบุตรเพราะพระเยซูกำลังแบกบาปของคุณและของผมไว้ที่ตัวเอง ช่วงที่พระบิดาเบือนหน้าหนีนี้จึงเป็นช่วงเวลาอันเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดของการถูกตรึงกางเขน

นายแพทย์โรมัส เดวิด ได้ศึกษาเกี่ยวกับการตรึงกางเขนว่า มีผลต่อร่างกายอย่างไร:

ขณะที่แขนเริ่มอ่อนล้า กล้ามเนื้อเริ่มเป็นตะคริวระลอกแล้วระลอกเล่า จนปวดตื้อๆ ลึกๆ ไม่หยุดหย่อน เมื่อเป็นตะคริวแบบนี้ก็ทำให้พระองค์ยืนตัวขึ้นมาหายใจไม่ได้ ยิ่งถูกแขวนห้อยอยู่ระหว่างแขนสองข้างนั้นก็ทำให้กล้ามเนื้อหน้าอกขยับเขยื้อนไม่ได้ และกล้ามเนื้อระหว่างซี่โครงก็ทำงานไม่ได้ สุดท้ายใจเข้าไปได้ แต่หายใจไม่ออก พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อยืนตัวขึ้นหายใจเข้าแม้แค่ช่วงสั้นๆ ก็ยังดี แต่ในที่สุดก็เกิดภาวะคาร์บอนไดออกไซด์คั่งในปอดและในกระแสเลือดมากขึ้นเรื่อยๆ อาการตะคริวทุเลาลงบ้าง แต่พระองค์ก็มีอาการกระดูกเป็นพักๆ เพื่อดันตัวขึ้นหายใจให้ออก และสุดท้ายออกซิเจนที่ให้ชีวิตเข้าไป... นานนับหลายชั่วโมงที่พระองค์ต้องทนกับความเจ็บปวดอันไร้ขีดจำกัด การบิดเกร็งของตะคริวที่ข้อมือรอบแล้วรอบเล่า ภาวะขาดอากาศบางส่วนเป็นช่วงๆ อาการปวดแสบปวดร้อนจากเนื้อเยื่อฉีกขาดบนแผ่นหลังขณะที่พระองค์ขยับหลังขึ้นลงสีกกับท่อนไม้หยวบๆ และแล้วความทุกข์ทรมานอีกอย่างก็เริ่มขึ้น อาการปวดร้าวลึกๆ ตรงหน้าอกขณะที่ของเหลวเริ่มค่อยๆท่วมเยื่อหุ้มหัวใจและบีบหัวใจ ตอนนี้ใกล้จะจบแล้ว การสูญเสียของเหลวในเนื้อเยื่อเข้าขั้นวิกฤต (หัวใจที่ถูกบีบอัดกระเสือกกระสนสูบฉีดเลือดที่ทั้งหนัก ขึ้น และหนืดเข้าสู่เนื้อเยื่อ) ปอดที่ถูกทรมานกำลังลนลานหายใจพะงาบๆ เพื่อสูดอากาศเข้าไปเฮือกเล็กๆ เนื้อเยื่อขาดน้ำอย่างเห็นได้ชัดจึงส่งสารกระตุ้นไปท่วมสมอง

ประโยคที่ห้า: แล้วพระเยซูก็พูดประโยคที่ห้าว่า: **“เรากระหายน้ำ”** (ยน. 19:28)

กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวพยากรณ์ประโยคนี้ไว้เช่นกันว่า

“กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่เพดานปาก”

(สดด. 22:15) ยอห์นบันทึกไว้ว่า ทหารโรมันคนหนึ่งได้นำฟองน้ำเสียบปลายไม้หุสบยื่นให้พระองค์

ที่นั่นมีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบ ชูขึ้นแตะริมฝีปากพระเยซู (ยอห์น 19:29)

ทำไมยอห์นจึงกล่าวถึงต้นหุสบ? ยอห์นมักจะให้ความสำคัญกับรายละเอียดเล็กๆน้อยๆเสมอ

ตอนที่ชาวอิสราเอลยังเป็นทาสของฟาโรห์และชาวอียิปต์ เครื่องมือในการปลดปล่อย คือ

เลือดของลูกแกะไร้ตำหนิและสมบูรณ์ซึ่งต้องหลั่งลงในอ่างที่วางรองอยู่ใต้ประตู

จากนั้นพวกเขาก็ต้องเอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มเลือดในอ่าง

แล้วป้ายเลือดนั้นเป็นรูปกางเขนที่วงกบประตูทั้งด้านบน และสองข้างประตู

จงไปเอาลูกแกะสำหรับครอบครัวของพวกเขาฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา²² และเอาต้นหุสบกำหนึ่ง จุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นที่วงกบประตูทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสองข้าง ห้ามผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า²³ เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเลือดที่วงกบประตูทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสองข้าง พระยาห์เวห์จะทรงผ่านวันประตุนั้น และจะไม่ทรงให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านพวกท่านเพื่อจะประหารท่าน (อพย. 12:21ข-23)

เมื่อพระเจ้าเห็นเลือด พระองค์จะคุ้มครอบครัวเรือนนั้น แล้วไม่อนุญาตให้ทูตสวรรค์ผู้ทำลายล้างเข้าไปในบ้านได้ (อสย. 31:5) ในทำนองเดียวกัน เราเชื่อว่า เลือดแห่งพันธสัญญาใหม่ (ยรม. 31:31) ถูกนำมาป้ายในชีวิตจิตวิญญาณของเราแล้ว และบัดนี้เราเป็นของพระเจ้า ทั้งยังได้รับการปลดปล่อยจากซาตาน (ฟาโรห์) และจากโลกนี้ (อียิปต์) อย่างสิ้นเชิงแล้ว

ประโยคที่หก: “สำเร็จแล้ว!” (ยน. 19:30) เมื่อพระเยซูรู้ดีว่า ถึงเวลาแล้ว

หนังสือพระกิตติคุณทั้งสามเล่ม (มัทธิว มาระโก และลูกา) ต่างบอกว่า พระเยซูร้องออกมาเสียงดัง แต่ก็ไม่ได้บอกว่า ร้องว่าอะไร มีเพียงยอห์นเท่านั้นที่บอกเรามาว่าหนึ่งเป็นภาษากรีกว่า *เทเทเลทสไต* แปลว่า *สำเร็จแล้ว* ในการแปลเป็นภาษาอังกฤษหลายๆฉบับ นี่ไม่ใช่เสียงร้องตะโกนอย่างอิดโรย แต่เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ พระเยซูคืนตัวขึ้นอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้วตะโกนก็ก้องไปทั่วทั้งโลกว่า “สำเร็จแล้ว!” (เทเทเลทสไต) คำนี้เป็นคำที่ใช้ในงานบัญชีภาษากรีกทั่วไปสมัยนั้น เมื่อลูกหนี้ชำระหนี้หมดแล้ว มันก็*เทเทเลทสไต* หมายความว่า จบสิ้น สมบูรณ์ หรือสำเร็จลุล่วงแต่โดยดี ไม่ใช่แค่จบเฉยๆ แต่จบบริบูรณ์ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังหมายถึงว่าได้ชำระเต็มจำนวน เช่น ในกรณีชำระภาษีหรือถวายเครื่องบรรณาการ เสียงร้องตะโกนนี้เป็นการกู่ก้องถึงชัยชนะ! ทุกอย่างสำเร็จแล้ว ชำระหมดสิ้น ไม่มีหนี้ใดๆติดค้างกับประชากรของพระเจ้าอีกแล้ว พวกเขาเป็นอิสระแล้ว! จึงไม่แปลกใจที่พระคริสต์จะตะโกนเสียงดัง เพราะพระองค์ต้องการให้โลกรู้ว่า หนี้บาปได้ถูกชำระแล้ว การพิพากษาของพระเจ้าและความยุติธรรมได้รับการไถ่แล้ว (ได้รับการแก้ไขและกลับคืนดีแล้ว)

ประโยคที่เจ็ด: ขณะที่เสียงร้องตะโกนนี้ยังคงดังก็ก้องทั่วกลโกธา

ประโยคที่เจ็ดซึ่งเป็นประโยคสุดท้ายที่พระองค์กล่าวจากบนกางเขนนั้น คือ **“พระบิดา ลูกขอฝากจิตวิญญาณของลูกไว้ในมือของพระองค์!”** (ลก. 23:46) เมื่อกล่าวประโยคสุดท้ายนี้แล้ว พระเยซูก็มอบจิตวิญญาณของพระองค์ให้พระเจ้าไป

วันนี้ผมขอถามคุณว่า คุณมีหนี้เท่าไร? มันหนักหนาตาไหมคุณใหม่?

พระเมสสิยาห์ที่ได้จ่ายหนี้แทนคุณหมดแล้ว แต่ตราบาไตที่คุณยังไม่ยอมรับและรับเอาการรอกภัยโทษนั้นมา คุณก็ยังคงอยู่ในความบาปของตัวเอง

แบกภาระอันหนักหนานั้นที่พระองค์ได้มาตายเพื่อขจัดมันทิ้งไปจากคุณแล้ว

ในปีค.ศ. 1829 มีชายชาวฟิลาเดลเฟียคนหนึ่งชื่อ จอร์จ วิลสัน ไปปล้นบริการไปรษณีย์ของสหรัฐฯ และระหว่างเข้าปล้นนั้นก็ได้ฆ่าคนตายไปหนึ่งคน วิลสัน ถูกจับตัวมาขึ้นศาลเพื่อพิจารณาคดี และพบว่ามีความผิดจริง เขาต้องโทษประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ เพื่อนบางคนได้ยื่นมือเข้าช่วย และในที่สุดเขาได้รับการรอกภัยโทษจากประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ็คสัน แต่เมื่อมีผู้แจ้งเรื่องนี้กับเขา จอร์จ วิลสัน กลับไม่ยอมรับการรอกภัยโทษนี้! นายอำเภอถึงเลใจมากที่จะประกาศการลงโทษนี้ เพราะเขาจะแขวนคอคนักโทษที่ได้รับการรอกภัยโทษแล้วได้อย่างไร จึงได้ส่งคำอุทธรณ์ไปยังประธานาธิบดี แจ็คสัน ประธานาธิบดีผู้สงวยจึงหันไปหาศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาให้เป็นผู้ตัดสินคดีนี้ ผู้พิพากษาสูงสุด มาร์แชล ตัดสินว่า การรอกภัยโทษถือเป็นเพียงกระดาษแผ่นหนึ่ง คุณค่าของมันขึ้นอยู่กับว่า นักโทษผู้เกี่ยวข้องนั้นจะยอมรับมันหรือไม่ เป็นเรื่องยากที่จะคิดว่า จะมีนักโทษต้องโทษประหารคนใดจะไม่ยอมรับการรอกภัยโทษ แต่ในเมื่อไม่ยอมรับการรอกภัยโทษ มันก็ไม่ใช่การรอกภัยโทษ จอร์จ วิลสัน จึงต้องถูกแขวนคอ ดังนั้น จอร์จ วิลสัน จึงถูกประหารชีวิต ทั้งๆที่เอกสารการรอกภัยโทษเขายังวางอยู่บนโต๊ะของนายอำเภอ

คุณจะทำอย่างไรกับการรอกภัยโทษอันสมบูรณ์ที่ผู้พิพากษาสูงสุด พระเจ้าแห่งจักรวาลนี้ได้หยิบยื่นให้คุณ?

ผมอยากจบเรื่องนี้พร้อมกับคำถามชวนคิดว่า

เกิดอะไรขึ้นเมื่อทหารสี่นายจับฉลากกันแย่งเสื้อผ้าของพระคริสต์ ลองคิดดูสิ

ในขณะที่พระเยซูกำลังจะตายด้วยความทุกข์ทรมานเจ็บปวดแทนพวกเขา แต่ทหารเหล่านี้กลับไม่แยแส มัวเล่นเกมและไม่สนใจไยดีกับความทุกข์ทรมานของพระองค์เลย

มันก็เป็นแค่วันธรรมดาๆวันหนึ่งของพวกเขา พวกเขาหารู้ไม่ว่า

ชะตาชีวิตตลอดอนิจนิรันดร์ของตนนั้นแขวนอยู่บนเส้นด้าย เพราะมันหมายถึงว่า

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับกรกระทำด้วยความรักอันเสียสละยิ่งใหญ่ครั้งนี้

ภาพนี้แสดงให้เห็นถึงความไม่แยแสของโลกนี้ที่มีต่อพระคริสต์ พวกเขากำลังเล่นเกมกันราวกับว่า

มันไม่สลักสำคัญอะไร ไม่ว่าคุณจะทำอย่างไรกับเรื่องการเสียสละของพระคริสต์ ขอให้รู้ไว้ว่า อยากรู้เสีย

คุณก็ต้องตอบสนองต่อเรื่องนี้ แล้วคุณจะตอบสนองต่อของขวัญแห่งการเสียสละนี้อย่างไร?

คุณจะทิ้งมันไว้บนโต๊ะเหมือน จอร์จ วิลสัน ไหม?

คำอธิษฐาน: พระบิดา

ขอบคุณพระองค์สำหรับความรักและความเมตตาอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ได้สำแดงในพระเยซูคริสต์และการเสด็จกลับคืนชีพเพื่อลูก ขอชำระลูกจากความบาปและสร้างลูกเป็นคนใหม่ ลูกขอมอบชีวิตให้พระองค์ และปรารถนาจะหลุดพ้นจากโซ่ตรวนฝ่ายวิญญาณที่ผูกมัดลูกไว้ เอเมน!

คีธ โทมัส

อีเมล: keiththomas@groupbiblestudy.com

เว็บไซต์: www.groupbiblestudy.com